

Sygn. akt VIII C 990/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 1 października 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: SSR Bartek Męcina

protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 września 2018 roku w Ł.

sprawy z powództwa (...) spółka z o.o. we W.

przeciwko K. F.

o zapłatę

1. oddała powództwo,
2. zasądza od powoda (...) spółka z o.o. we W. na rzecz pozwanej K. F. kwotę 617 zł. (sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 990/17

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 1 czerwca 2006 r. powód (...) spółka z o.o. we W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wniósł o zasądzenie od K. F. kwoty 3.866,83 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 2 lipca 2004 r. nabył od syndyka masy upadłości Agencji (...) S.A. wierzytelność przysługującą wobec pozwanej z tytułu umowy kredytu na zakup towaru z dnia 15 stycznia 1999 r.

(pozew k. 2- 3)

Nakazem zapłaty z dnia 13 czerwca 2006 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi- Widzewa w Łodzi zasądził od pozwanej na rzecz powoda dochodzoną pozwem kwotę wraz z odsetkami ustawowymi i kosztami procesu.

(nakaz zapłaty k. 11)

Powyższy nakaz K. F. zaskarżyła w całości, wnosząc o oddalenie powództwa z uwagi na całkowitą spłatę kredytu. W uzasadnieniu pozwana wskazała, że w dniu 21 lipca 2003 r. dokonała spłaty ostatniej raty kredytu w kwocie 66,03 zł. Ponadto pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia o odsetki ustawowe za okres od 14 czerwca 2009 r.

(sprzeciw od nakazu zapłaty k. 24- 28)

W odpowiedzi na sprzeciw strona powodowa podtrzymała żądanie pozwu, kwestionując znaczenie dowodowe przedstawionego przez pozwaną potwierdzenia zapłaty z dnia 21 lipca 2003 r., gdyż to pozwana wskazała jako tytuł operacji „całkowitą spłatę kredytu”. Poza tym w tytule przelewu pozwana nie wskazała na poczet jakiego

zadłużenia dokonuje zapłaty. Ponadto strona pozwana zaprzeczyła, aby doszło do przedawnienia roszczenia o odsetki, w szczególności od daty wskazanej przez pozwaną, czyli od 14 czerwca 2009 r.

(odpowiedź na sprzeciw k. 60)

Do zamknięcia rozprawy stanowisko stron nie uległo już zmianie, przy czym K. F. była reprezentowana przez pełnomocnika będącego adwokatem.

(protokół rozprawy k. 124- 127)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 stycznia 1999 r. K. F. zawarła z Bankiem (...) S.A. we W. umowę kredytu na zakup ratalny towaru lub usługi w kwocie 2.551,89 zł na okres 36 miesięcy. Pozwana zobowiązała się do spłaty kredytu w 36 miesięcznych ratach płatnych do 15 dnia każdego miesiąca. Termin spłaty ostatniej raty kredytu został ustalony na dzień 14 stycznia 2002 r.

(umowa kredytu k. 9, zeznania pozwanej k. 79).

W dniu 21 lipca 2003 r. K. F. dokonała spłaty ostatniej raty kredytu w kwocie 66,03 zł.

(potwierdzenie wykonania transakcji k. 108, zeznania pozwanej k. 79)

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie powołanych wyżej dowodów w postaci dokumentów, których wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron procesu, a także na podstawie zeznań pozwanej.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Przypomnieć można, że w przedmiotowej sprawie (...) spółka z o.o. we W. wniósł o zasądzenie od K. F. kwoty 3.866,83 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem wierzytelności przysługującej wobec pozwanej z tytułu umowy kredytu na zakup towaru z dnia 15 stycznia 1999 r. Pozwana wnosząc o oddalenie powództwa podniosła zarzut spehnienia w całości świadczenia.

W pierwszej kolejności należało ocenić, czy po stronie powodowej istnieje legitymacja czynna do wystąpienia przeciwko K. F. z przedmiotowym powództwem. Co prawda strona pozwana nie zarzuciła powodowi braku legitymacji procesowej czynnej, jednak jest to przesłanka, którą Sąd ma obowiązek badać z urzędu. Zdaniem Sądu powód nie wykazał swojej legitymacji czynnej do występowania w przedmiotowym procesie. Powód w żaden sposób nie udowodnił, że przysługuje mu wierzytelność w stosunku do K. F. wynikająca z umowy kredytu na zakup towaru zawartej w dniu 15 stycznia 1999 r. w wysokości dochodzonej przedmiotowym powództwem. Powód nie udowodnił, że skutecznie nabył wierzytelność względem pozwanej od syndyka masy upadłości Agencji (...) S.A. w upadłości we W. wobec nie wykazania, że podmiot ten nabył wierzytelność od kredytodawcy. Z zawartej w dniu 15 stycznia 1999 r. umowy kredytu na zakup towaru pożyczki wynika, że z tytułu udzielonego przez Agencję (...) S.A. poręczenia spłaty kredytu, (...) S.A. przysługuje prawo do niespłaconych w terminie przez kredytobiorcę należności z tytułu kredytu wraz z odsetkami za opóźnienie i innymi należnościami. Co prawda Agencja (...) S.A. była stroną umowy kredytu na zakup towaru z dnia 15 stycznia 1999 r. Jednak z przedstawionej przez powoda umowy nie wynika, aby Agencja (...) S.A. faktycznie udzieliła poręczenia spłaty kredytu, a w konsekwencji nabyła wierzytelność wobec pozwanej z tytułu niespłaconej części kredytu.

Nawet gdyby przyjąć odmienne stanowisko to należy uznać, że strona powodowa nie wykazała swojej legitymacji procesowej, gdyż nie złożyła umowy sprzedaży wierzytelności zawartej z syndykiem masy upadłości Agencji (...) S.A. w upadłości we W.. Powód przedstawił jedynie oświadczenie syndyka masy upadłości z dnia 2 lipca 2004 r. o przeniesieniu wierzytelności przysługującej wobec pozwanej na rzecz powoda. Jednak tego rodzaju dokument nie może stanowić i nie stanowi dowodu na istnienie zobowiązania pozwanej (tak co do zasady jak i co do wysokości).

Jest to tzw. dokument prywatny, którego formalna moc dowodowa, jak stanowi art. 245 k.p.c., ogranicza się do domniemania, że zbywca złożył oświadczenie nim objęte. Tylko w takim zakresie dokument ten nie budzi wątpliwości Sądu. Materialna moc dowodowa tego dokumentu bez poparcia odpowiednimi dokumentami źródłowymi, jest nikła. Jednocześnie przypomnienia wymaga, że treść oświadczenia zawartego w dokumencie prywatnym nie jest objęta domniemaniem zgodności z prawdą zawartych w nim twierdzeń. Zatem dokument prywatny nie jest dowodem rzeczywistego stanu rzeczy (por. wyrok SN z dnia 25 września 1985 r., IV PR 200/85, OSNC 1986, nr 5, poz. 84).

W konsekwencji uznać należy, że powód, od początku postępowania reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, w żaden sposób nie wykazał, że nabył wierzycelność względem pozwanej. Zgodnie zaś z treścią przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. W przedmiotowej sprawie to powód winien udowodnić, że nabył ze skutkiem prawnym wierzycelność względem pozwanej wynikającą z przedmiotowej umowy kredytu, i że pozwany powinien zapłacić mu należność w opisanej pozwem wysokości. Stosownie bowiem do treści art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Wskazać przy tym należy, że obowiązujące przepisy (art. 207 § 6 k.p.c.) nakazują stronom postępowania przytaczanie okoliczności faktycznych i dowodów, co do zasady wraz z pierwszym pismem, w którym zajmuje stanowisko w sprawie (pozwie, odpowiedzi na pozew, sprzeciwie). Już zatem w treści pozwu powód winien niezwłocznie przedstawić wszelkie wnioski dowodowe i dowody na uzasadnienie swoich twierdzeń faktycznych (B. K., Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. S. P.. (...) -148). Wskazać bowiem należy, że § 2 art. 217 k.p.c. jasno wskazuje, że fakty i dowody winny być przytaczane „we właściwym czasie” pod rygorem ich pominięcia jako spóźnionych (por. Komentarz do art. 217 Kodeksu postępowania karnego: P. Telenga i inni, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. WKP, 2012; T. Żyżnowski i inni, Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tom I. Artykuły 1-366. Lex, 2013; B. Karolczyk, Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. St.Prawn. 2012/1/123-148).

Gdyby nie brak legitymacji czynnej po stronie powodowej, powództwo podlegałoby oddaleniu również z uwagi na skutecznie podniesiony zarzut spełnienia świadczenia. K. F. zeznała, że dokonała spłaty całości zaciągniętego kredytu. Na potwierdzenie swoich słów pozwana przedstawiła dowód dokonania w dniu 21 lipca 2003 r. spłaty kredytu w kwocie 66,03 zł. W tytule przelewu wskazano, że powyższa kwota została uiszczona tytułem całkowitej spłaty kredytu. Co istotne wpłata nastąpiła w placówce Banku (...) S.A., o czym świadczy pieczęć banku. Dlatego też trudno zgodzić się z argumentacją powoda, że to pozwana wskazała z jakiego tytułu dokonuje spłaty. Gdyby istniało większe zadłużenie z tytułu umowy kredytu na zakup towaru z dnia 15 stycznia 1999 r. to z pewnością pracownik Banku (...) S.A. nie przystałby na wpisanie w tytule transakcji, że jest to całkowita spłata zobowiązania pozwanej. Co prawda na potwierdzeniu wykonania transakcji brak jest adnotacji na poczet jakiego kredytu następuje spłata, a jak słusznie zauważa strona powodowa, rachunek na który nastąpiła spłata różni się od rachunku bankowego wskazanego w umowie kredytu na zakup towaru z dnia 15 stycznia 1999 r., to wobec zeznań K. F., że posiadała tylko jedno zobowiązanie wobec Banku (...) S.A., nie może być wątpliwości, że wpłata dokonana w dniu 21 lipca 2003 r. dotyczyła zobowiązania objętego pozwem. Można jeszcze zauważyć, że relacja pozwanej o całkowitej spłacie kredytu znajduje potwierdzenie w zeznaniach B. B. i D. B..

Zgodnie z art. 512 kc dopóki zbywca nie zawiadomił dłużnika o przelewie, spełnienie świadczenia do rąk poprzedniego wierzyciela ma skutek względem nabywcy, chyba że w chwili spełnienia świadczenia dłużnik wiedział o przelewie. Przepis ten stosuje się odpowiednio do innych czynności prawnych dokonanych między dłużnikiem a poprzednim wierzycielem. Wobec tego, nawet przy przyjęciu, że (...) S.A. skutecznie nabyło wierzycelność przysługującą wobec pozwanej z przedmiotowej umowy kredytu na zakup towaru, to spełnienie świadczenia do rąk kredytobiorcy, zwolniło pozwaną z długu, gdyż strona pozwana nie przedstawiła żadnego dowodu o zawiadomieniu pozwanej o zmianie wierzyciela przed 21 lipca 2003 r.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie przepisu art. 98 § 1 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw. Pozwana wygrała proces w całości, a zatem należy jej się od powoda zwrot kosztów procesu w pełnej wysokości. Dlatego też Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 617 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, na które złożyły się koszty zastępstwa procesowego w stawce minimalnej- 600 zł na podstawie § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu z dnia 28 września 2002 r. oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa- 17 zł.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji wyroku.